

PAŽADĖTOJI ATEITIS KARALYSTĖ

„O anų karalių dienomis dangaus Dievas įkurs karalystę, kuri niekada nebus sunaikinta; ši karalystė nebus perduota kitai tautai. Ji sutrupins į šipulius visas anas karalystes ir padarys joms galą, o pati tvers amžinai“ (Dan 2,44).

Mes jau žinome, jog Jėzus Kristus ir apaštalai skelbė Dievo karalystės Evangeliją (arba kitaip – gerąją naujieną). Kas gi toji Karalystė?

Apie Dievo karalystę yra įvairiausių samprotavimų. Vieni mano, kad tai Bažnyčia, kiti – jog tai dvasinė idėja krikščionių širdyse. Yra ir kitokia nuomonė – neva tai visos žmonijos gerovė.

O ką apie tai sako Biblija? Kas yra Dievo karalystė?

Žodis, kurį verčiame „karalystė“, graikų Naujojo Testamento originale skamba *basileia* ir reiškia „karališkąją valdžią, viešpatavimą, valdininkavimą“ (Vine's *Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*). Atidus Biblijos tyrinėjimas padeda prieiti išvadą, kad kitas Dievo karalystės etapas yra ne kas kita, kaip pasaulinė monarchija, kurią Dievas žemėje įves per Jėzų Kristų!

Pasaulio karalysčių apžvalga

Šią neįtikėtiną tiesą atveria daugelis Biblijos eilučių. Pranašas Danielius, įkvėptas Aukščiausiojo, aprašė karalystes, kurios egzistuos žemėje tūkstančius metų. Jo užrašytoje pranašystėje (Dan 2,28–45) pasakojama, kaip karalius Nebukadnecaras sapne regėjo penkias pasaulio valstybes. Kai skaitome šias eilutes, suprantame, jog penktoji karalystė, Dievo karalystė – tai *tikraja to žodžio prasme* Karalystė, kuri dar įsigalės žemėje.

Mes sužinome apie tai, kad Babilono karalius Nebukadnecaras regėjo sapną: didžiulę spindinčią statulą auksine galva, sidabro krūtine ir rankomis, žalvario pilvu ir šlaunimis, geležinėmis blauzdomis ir iš dalies geležinėmis, iš dalies molinėmis kojomis.

Dievas pranašui Danieliui, tarnavusiam Nebukadnecaro rūmuose, suteikė gebėjimą aiškinti sapnus (Dan 1,17; 2,28). Dievo įkvėptas Danielius karaliui atskleidė, jog keturios sudedamosios šios statulos dalys iš tikrųjų reiškia keturias viena kitą pakeisiančias pasaulio karalystes. Danieliaus lūpomis pirmąją tų karalysčių Dievas sutapatino su auksine Babilono imperijos galva. Aštuntame Danieliaus knygos skyriuje aprašomas pranašo regėjimas ir jo išaiškinimas. Iš šio aprašymo detalčiau sužinome apie Nebukadnecaro susapnuotas antrąją ir trečiąją imperijas. Vadinasi, kitos dvi karalystės – tai „Medijos ir Persijos karaliai“ bei „Graikijos karalius“. Istorija patvirtina, jog Babilono imperiją užkariavo Medų–Persų imperija (įvykiai buvo aprašyti Danieliaus knygoje, Dan 5,30; 6,1). Ji krito per veržlius helenistinės Graikijos imperijos puolimus, valdant užkariautojui Aleksandriui Makedoniečiui.

Septintoje pranašo Danieliaus knygoje vėl skaitome apie tas pačias keturias karalystes, tik dabar jau žvėrių pavidalu. Imperijų prilyginime laukiniams žvėrimis galime įžvelgti pranašystę apie jų valdytojų žiaurų ir tironišką elgesį.

Ypatingu žiaurumu pasižymi ketvirtoji karalystė. Iš istorijos žinome, kad didžiąją Aleksandro Makedoniečio valstybę pakeitė Romos imperija. Danielius parodo, kad ši imperija nepripažįsta net paties Dievo autoriteto ir persekioja jo šventuosius (Dan 7,25). Tas žvėris turėjo dešimt ragų (7 eil.), simbolizavusių dešimt naujų karalysčių, iškilsiančių iš ketvirtos didžiosios karalystės (24 eil.). Ketvirtoji didžioji karalystė išliks iki grįš Jėzus Kristus (8–14 eil.).

Dievas pakeis žmonių vyriausybes

Ketvirtosios karalystės pabaiga ypatinga tuo, kad vietoje žemiškųjų karalysčių Dievas įkurs savąją. „O anų karalių dienomis *dangaus Dievas įkurs karalystę*, kuri niekada nebus sunaikinta; ši karalystė nebus perduota kitai tautai. Ji sutrupins į šipulius visas anas karalystes ir padarys joms galą o *pati tvers amžinai*“ (Dan 2,44). Taigi matome, jog ketvirtoji karalystė gyvuos tol, kol sugrįš Jėzus Kristus ir įkurs žemėje savo karalystę.

Dievo karalystė, daug kartų išpranašauta Danieliaus, ir yra ta pati Karalystė, apie kurią kalbėjo Jėzus Kristus. Ir nereikia klysti dėl šios Karalystės kilmės. Keturios karalystės, Danieliaus aprašytos antrame, septintame ir aštuntame skyriuose, valdė žemes ir žmones. Tai buvo galingos pasaulio valstybės, kurios užvaldė piliečius ir nuolat sukeldavo karus, pavergdamos vis naujas tautas. Jose buvo karaliai, vyriausybės, įstatymai ir pavaldiniai. Tai buvo karalystės *tikraja to žodžio prasme*, o jų griuvėsius galima matyti ir šiandien.

Lygiai tokiu pat būdu Dievo karalystė bus *pati tikriausia* Karalystė, o jos galia išplis po visą žemę. Kalbėdamas apie šios Karalystės atėjimą, Danielius priduria: „Karalystė, valdžia ir didybė *visų karalysčių* po dangumi bus atiduota Aukščiausiojo šventiesiems. Jų karalystė bus amžina karalystė, ir *visos valdžios jiems tarnaus ir paklus*“ (Dan 7,27).

Pasaulinės valstybės kris

Džiaugsminga naujiena apie Dievo karalystės atėjimą yra esmė tos žinios, kurią Jėzus paskelbė žmonijai. Jėzus sugrįš į žemę ir įkurs savo karalystę. Jis bus Dievo karalystės Valdovas. Prisiminkime pranašystę apie Jėzaus Kristaus sugrįžimą: „Sutrimitavo septintasis angelas. Danguje pasigirdo galingi balsai, kurie skelbė: „*Pasaulio karalystė tapo mūsų Viešpaties ir jo Mesijo karalyste*, ir jis karaliaus per amžių amžius“ (Apr 11,15). Vadinasi, Jėzus Kristus valdys *tikrai žemiškąsias karalystes*.

Žemiškosios žmonių vyriausybės negebančios spręsti žmogiškųjų problemų dėl paprastos priežasties – nesugeba pasirinkti teisingo kelio (Pat 16,25), užleis vietą vyriausybei, kuri pagaliau bus pajėgi išspręsti visas problemas ir atsakyti į visus klausimus. Pats Jėzus Kristus vadovaus visoms žemės tautoms!

Štai toji geroji naujiena, ta Evangelija, kurios mokė Jėzus Kristus. Žinia apie ateinančią Karalystę buvo Jo skelbimo šerdis. Ir šios Karalystės priešakyje stovės ne

žmonės, siekiantys savų interesų, o pats Jėzus Kristus, vykdamas Visagalio Dievo valią!

Danielius ne vienintelis pranašas, pasakojęs mums apie tai, kas tuo metu įvyks. Michėjas taip pat mums aprašė nepaprastą pasaulio laikmetį: „Paskutinėmis dienomis Viešpaties namų kalnas tvirtai stovės kaip aukščiausias kalnas. Jis iškils aukščiau nei kalvos, tautos plauks į jį.

Daug tautų ateis ir sakys: „Ateikite, eikime visi į Viešpaties kalną ir į Jokūbo Dievo namus, kad Jis mus mokytų savo kelių ir mes vaikščiotume Jo takais“. Iš Siono išeis įstatymas, o Viešpaties žodis – iš Jeruzalės.

Jis teis daugelį tautų, sudraus toli esančias galingas tautas. Tada jos perkals savo kardus į noragus ir ietis į pjautuvus. Tauta nebekels kardo prieš tautą ir jie nebesimokys kariauti“ (Mch 4,1–3; K. Burbulio vertimas).

Taigi, kaip parašyta šioje ištraukoje, kai Jėzus Kristus pradės savo valdymą, žmonija pripažins palaimingąjį Dievo kelią bei įstatymus ir veršis prie jo, kad išmokyti sekti jo pėdomis. Kristus pašalins visus nesutarimus ir kivirčius tarp atskirų tautų ir „sudraus toli esančias galingas tautas“, kurios priešinsis jo valdžiai.

Pranašystės apie Jėzaus Kristaus viešpatavimą

Kalbėdamas apie būsimąjį Jėzaus Kristaus viešpatavimą, pranašas Izaijas aprašo, koks būtent valdovas bus Kristus: „Juk kūdikis mums gimė! Sūnus mums duotas! Jis bus mūsų valdovas. Jo vardas bus ‘Nuostabusis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis’. Jo viešpatavimas beribis, o taika begalinė. Jis viešpataus Dovydo soste ir valdys jo karalystę, tvirtins ir palaikys ją teismu ir teisumu dabar ir per amžius. Galybių VIEŠPATIES narsa tai įvykdys!“ (Iz 9,5–6).

Būdingi šiuolaikinio pasaulio valstybių broožai yra neteisybė, ribotas akiratis, prievarta. Priešingai joms būsimasis Kristaus valdymas remsis tiesa ir teisingumu. Visame pasaulyje įsiviešpataus taika: taika tarp sutuoktinių, tarp tėvų ir vaikų, tarp atskirų žmonių ir visų tautų. Pasak pranašysčių, taika Jėzaus Kristaus Karalystėje „bus begalinė“. Ramybę, susitaikymą ir gerą valią Taikos Kunigaikštis atneš žemei, lig šiolei nepatyrusiai tikrosios palaimos.

Teisingai Jėzaus Kristaus valdoma žmonija pagaliau išmoks vaikščioti Viešpaties pėdomis, ir įsigalės palaiminga taika ir ramybė. Mokymo įstaigose žmonės mokysis, kaip reikia gyventi, o ne kaip užsidirbti pragyvenimui. Bibliniai principai, pagal kuriuos galima įgyvendinti sveikus ir tvirtus žmonių tarpusavio santykius, galiausiai bus suprantami ir priinami kiekvienam. „Visame mano šventajame kalne nebus vietos jokiai skriaudai nė jokiai niekšybei, nes žemė bus pilna VIEŠPATIES pažinimo, kaip jūra kupina vandenių“ (Iz 11,9). Daugybė milijonų žmonių, neturėjusių jokio supratimo apie Dievo įstatymus ir kelius, pagaliau galės prisiliesti prie šio stebuklingo ir išganingo pažinimo.

Žmonijos sunkumų priežastys

Ištisus tūkstantmečius žmonija bandė įvairiausias valdymo, administravimo ir visuomeninio gyvenimo formas. Kodėl gi mes taip ir neišmokome spręsti savų bėdų?

Žmonijos vyriausybės buvo pasmerktos nesėkmėms, kadangi žmogiškasis pažinimas neleidžia suprasti, kaip reikia gyventi. Dievas pranašo Jeremijo lūpomis

mus įspėja, „...kad ne žmogus sau kelią lemia. Žmogus negali nei pasirinkti gyvenimo kelio, nei savo žingsnius gyvenime pakreipti“ (Jer 10,23).

Senovės Izraelio karalius Saliamonas tą pačią mintį suformulavo dar griežčiau: „Žmogui jo kelias gali atrodyti teisingas, bet galų gale jis nuveda į mirtį“ (Pat 14,12; 16,25).

Skaidu, bet šių žodžių teisumą žmonija įrodė savo pačios istorija. Žmonių valdomas pasaulis dar niekada nematė laikų be karo, neteisybių, kančių ir skriaudų. Šiandieninio pasaulio padėtis siaubinga, masinio naikinamo ginklas gali nuo žemės nušluoti visą žmoniją.

Kodėl taip yra?

Pasaulį iš visų pusių tyko nelaimės, nes *mes atstūmėme Dievą*. Daugelį amžių per Savo pranašus Dievas mums tai sakė. Dievo įkvėptas karalius Dovydas apie žmoniją rašė: „Kvailas sau sako savo širdyje: „*Dievo nėra!*“ Tokie sugedę, jie daro šlykščius darbus; nėra nė vieno, kuris *darytų gera*. VIEŠPATS žvelgia žemyn iš dangaus į žmoniją, norėdamas pamatyti, ar yra kas protingas ir ieškantis Dievo. Visi nuklydę, visi panašiai sugedę; ir *nėra nė vieno, kuris darytų gera, nė vienai vieno*“ (Ps 14,1–3).

Pranašas Jeremijas taip pat pažymėjo, jog žmonija yra apakinta savo blogų norų bei piktų ketinimų: „Širdis už viską vylingesnė ir nepataisomai pasiligojusi. Kas gali ją perprasti?“ (Jer 17,9).

Žmonijos kaltės atskyrė ją nuo Dievo

Pranašas Izaijas pridūrė: „VIEŠPATIES ranka nėra sutrumpėjusi, kad negalėtų gelbėti, nei jo ausis apkurtusi, kad neišgirstų. *Bet jūsų kaltės atskyrė jus nuo jūsų Dievo*, jūsų nuodėmės uždengė jo veidą, ir jis nebegirdi jūsų. Juk jūsų rankos suteptos krauju, jūsų pirštai – kalte. Jūsų lūpos kalba melagystes, jūsų liežuvis šnabžda apgaulę. *Nėra, kas keltų balsą už teisų reikalą, nėra, kas teisingai gintųsi teisme*. Visi remiasi niekybėmis ir meluoja, vaikšto negandomis nešti ir gimdo vargą...

Paskui blogį jie bėga tekini, greitai pralieti nekaltą kraują. Jų mintys – nedoros mintys, jų vieškeliuose – nuniokojimas ir griuvėsiai. Ramybės kelio jie nepažino, teisingumo nėra jų takuose. Jie pasidarė sau kreivas vėžes; kas jomis eina, tas ramybės nepažįsta“ (Iz 59,1–4.7–8).

Dievo keliai su žmonių keliais nesutampa. „Juk mano mintys – ne jūsų mintys, o mano keliai – ne jūsų keliai, – tai Viešpaties žodis. Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip mano keliai viršija jūsų kelius ir mano mintys – jūsų mintis“ (Iz 55,8–9).

Apaštalas Paulius aprašė, kokių padarinių neišvengiamai susilauks žmonija, atstumdamą Dievą ir jo kelius: „Jie nesirūpino pažinti Dievą, tai ir Dievas leido jiems vadovautis netikusiu išmanymu ir daryti, kas nedera. Todėl jie pilni visokio neteisumo, piktybės, godulystės ir piktumo, pilni pavydo, žudynių, nesantaikos, klastingumo, paniekos, apkalbų. Jie – šmeižikai, Dievo nekentėjai, akiplėšos, išpuikėliai, pagyrūnai, išradingi piktadariai, neklausantys tėvų, neprotingi, neištikimi, be meilės, negailestingi. Nors žino Dievo sprendimą, jog visa tai darantys verti mirties, jie ne tik patys taip daro, bet ir palaiko taip darančius“ (Rom 1,28–32).

Jėzaus Kristaus įsikišimas išgelbės žmoniją

Palikta savieigai žmonija *sunaikintų* gyvybę žemėje. Šis teiginys atrodo šokiruojantis, argi ne taip? Betgi taip ir yra, ir pats Jėzus Kristus mus apie tai perspėjo! Apžvelgdamas laiką betarpiškai prieš jo sugrįžimą į žemę, jis kalbėjo: „Tuomet bus didelis *suspaudimas, kokio nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki dabar* ir kokio daugiau nebebus. Ir jeigu tos dienos nebūtų sutrumpintos, neišsigelbėtų nė vienas žmogus. Bet dėl išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos“ (Mt 24,21–22).

Jėzus Kristus mums sako, jog jis privalės įsikišti, idant nuo mūsų pačių mus išgelbėtų: „Netrukus po tų nelaimių dienų *saulė užtams, mėnulis nebeduos šviesos, žvaigždės kris iš dangaus, ir dangaus galybės bus sukrėstos*. Tuomet danguje pasirodys Žmogaus Sūnaus ženklas, o *visos žemės tautos ims raudoti* ir pamatys *Žmogaus Sūną, ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir šlove*“ (Mt 24,29–30).

Šis didingas ir šlovingas įvykis išsamiai aprašomas Apreiškime Jonui 19,11–16: „Aš išvydau atvirą dangų, ir štai pasirodė baltas žirgas. Ant jo sėdėjo raitelis, vardu Ištikimasis ir Teisusis; jis teisingai teisia ir kovoja. Jo akys švietė kaip ugnies liepsna, o ant jo galvos daug diademų ir įrašytas vardas, kurio niekas nežino, tik jis pats. Jis apsirengęs krauju permirkusiu drabužiu, ir jo vardas – Dievo Žodis. Jį lydėjo dangaus galybių pulkai ant baltų žirgų, apsilikę tyros baltos drobės drabužiais. Iš raitelio burnos ėjo dviašmenis kalavijas, kuriuo jis ištiks tautas. Ir jis valdys jas geležine lazda. Jis mina Visagalio Dievo įniršio ir rūstybės vyno spaustuva. Ant jo drabužio ir ant strėnų užrašytas vardas: „Karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“.

Tūkstantmetė Karalystė ir amžinoji Dievo karalystė

Jėzus Kristus įžengs į pačios tikriausios, realios Karalystės, Dievo karalystės žemėje sostą. Tačiau tuo viskas nesibaigs. Štai kas pasakyta Apreiškime Jonui: „Sutrimitavo septintasis angelas. Danguje pasigirdo galingi balsai, kurie skelbė: „Pasaulio karalystė tapo mūsų Viešpaties ir jo Mesijo karalyste, ir jis karaliaus per amžių amžius!“ (Apr 11,15).

Jau žinome, kad Jėzus Kristus valdys tautas pačioje tikriausioje tiesiogine žodžio prasme Karalystėje. Apreiškime Jonui (20,3–7) sakoma, jog ši Karalystė egzistuos tūkstantį metų. Bet anksčiau pacituotoje eilutėje sakoma, jog Jis „karaliaus per amžių amžius“. Vadinasi, tūkstantmetė Karalystė (kuri paprastai vadinama „Tūkstantmečiu“, lotyniškai – *Millennium*, „tūkstantis metų“) – tai tik pradžia amžino Jėzaus Kristaus viešpatavimo Dievo karalystėje.

Ir iš tikrųjų, Jėzaus Kristaus, kartu su prisikėlusiais šventaisiais, Tūkstantmečio valdymo paskirtis – atverti žmonijai vartus į *amžinąją* Dievo karalystę. Milijonai žmonių žemėje, gyvensiančių, kai sugrįš Jėzus Kristus, ir toliau gyvens Tūkstantmetyje, ir daugybė žmonių kartų gims ir toje epochoje gyvens. Visi jie gaus galimybę vietoj fizinio gyvenimo ir fizinio kūno įgyti gyvenimą dvasioje, o su ja – amžinąjį gyvenimą amžinoje Dievo karalystėje.

Tiesą, jog Dievo karalystė gyvuos *amžinai*, ne tik tūkstantį metų, mums atvėrė Jėzus Kristus. Evangelijoje pagal Matą (19,16) sužinome apie tai, kaip vienas turtingas jaunuolis kreipėsi į Jėzų esminiu klausimu: „Mokytojau, ką gera turiu daryti, kad įgyčiau *amžinąjį gyvenimą*?“ Jėzus jaunuoliui paaiškino, ką jis turėtų daryti. Kai paaiškėjo, jog tasai nenori daryti to, kas jam prisakyta, Jėzus atsakė tokiais žodžiais: „...lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui *patekti į Dievo*

karalystę“ (24 eil.). Tokiu būdu čia įėjimas į Dievo karalystę prilyginamas *amžinajam gyvenimui*.

Atsimainę dangus ir žemė

Iš Apreiškimo Jonui (21,1–7) sužinome, jog praėjus Tūkstantmečiui prasidės kiti neįtikėtini įvykiai: „Aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko, ir jūros taip pat nebeliko. Ir aš išvydau šventąjį miestą – naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo; ji buvo išpuošta kaip nuotaka savo sužadėtiniui. Ir išgirdau galingą balsą, skambantį nuo sosto: „Štai Dievo padangtė tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus jo tauta, o pats Dievas bus su jais. Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo“. O Sėdintysis soste tarė: „Štai aš visa darau nauja!“ Ir sako: „Rašyk, nes šitie žodžiai patikimi ir tikri.“ Ir jis man atsakė: „Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga. Trokštančiam aš duosiu dovanai gerti iš gyvojo vandens šaltinio. Tai paveldės nugalėtojas, ir aš būsiu jam Dievas, o jis bus man sūnus“.

Teisę į amžinąjį gyvenimą, priėjimą prie gyvybės medžio, kuris žmonijai buvo užvertas nuo Adomo ir levos laikų (Pr 3,22–24), gaus tie, kas laikysis Dievo įsakymų (Apr 22,14).

Taigi Dievo vaikų, kurie įeis į jo Karalystę, laukia amžinasis gyvenimas!

PAPILDYMAI

Ar jau atėjo Karalystė?

Prieš pat suėmimą, teismą ir nukryžiovimą Jėzus Kristus išpranašavo, jog ateis laikas, kai pasaulį ištiks nelaimės ir sukrėtimai, kokių nėra buvę žmonijos istorijoje. Šis laikmetis pasižymės netikrų pranašų apgaulėmis, karais, žemės drebjimais, badu, epidemijomis ir kitomis baisiomis katastrofomis (Lk 21,7–28). Šie Jėzaus žodžiai aiškiai liudija, jog tuo metu, kai jis tai ištarė, Dievo karalystė dar nebuvo atėjusi.

Savo mokiniams jis pasakė, kad po šių įvykių žmonės „išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didžia galybe ir garbe... pamatę tai dedantis, žinokite, kad Dievo karalystė arti“ (27, 31 eil.). Iš šių Kristaus žodžių aišku, jog Dievo karalystė neateis į žemę tol, kol jis nesugrįš su didžia galybe ir garbe.

Tą patį jis sakė ir kitais kartais. Kiek kartų mes tvirtiname Viešpaties malda, neteikdami reikšmės žodžiams, kuriuos tariame? Šiuos visiems žinomus žodžius Jėzus Kristus kalbėjo paprašytas mokinių išmokyti juos teisingai melstis. „Melskitės taip, – sakė jiems Jėzus Kristus. – Tėve mūsų, kuris esi danguje! teesie šventas tavo vardas, teateinie tavo karalystė, teesie tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje!“ (Mt 6,9–10). Taigi labiausiai paplitusi krikščioniška malda pripažįsta, jog Dievo karalystė dar neatėjo ir kad krikščionys privalo karštai melstis, laukdami jos ateinant.

Savo gyvenimo žemėje pabaigoje prieš nukryžiovimą tardomas pas Pilotą, Jėzus aiškiai pasakė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet mano karalystė ne iš čia“ (Jn 18,36).

Pilotas panoro sužinoti, ar iš tiesų Kristus yra karalius. Į tai Jėzus atsakė: „Tu pasakei, kad aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį...“ (37 eil.).

Vienuoliktame Laiško hebrajams skyriuje aprašyta, koks buvo Dievo tarnų tikėjimas per tūkstančius metų. Apibendrinamos jų istoriją ir patirtį, 13–16 eilutės byloja: „Jie visi mirė tikėdami, dar negavę pažadėtųjų dalykų, tik iš tolo juos regėdami, sveikindami ir išpažindami, jog jie žemėje svečiai ir ateiviai. Taip kalbėdami, jie duoda suprasti, jog ieško tėvynės. Jeigu jie būtų minėję aną, iš kurios iškeliavo, jie būtų turėję laiko sugrįžti atgal. Bet dabar jie troško geresnės tėvynės, tai yra dangiškosios. Todėl Dievui negėda vadintis jų Dievu: *jis parengė jiems Miestą!*“

Net Abraomas, teisiųjų protėvis, „laukė miesto su tvirtais pamatais, kurio statytojas ir kūrėjas būtų Dievas“ (Hbr 11,10).

Nors Dievo žmonės šiandien jaučia besiartinančią Dievo karalystę (žr. papildymų skyrelį „Kaip mes ‘perkeliami į Karalystę?’“), daugelis Biblijos vietų aiškiai liudija, jog Dievo karalystė dar neatėjo. Ji dar tik ateis.

Ar Dievo karalystė yra jūsų viduje?

Daugelis mano, jog pagal Jėzaus Kristaus mokymą Dievo karalystė tėra tik tikinčiųjų širdyje ir dvasioje. Toks požiūris grindžiamas ta Evangelijos pagal Luką vieta, kur sakoma: „Fariziejų paklaustas, kada ateis Dievo karalystė, Jėzus paaiškino: „Dievo karalystė neateina regimai, ir niekas nepasakys, kad ji čia arba ten esanti. O štai, Dievo karalystė jau yra jūsų viduje“ (Lk 17,20–21, A. Vėliaus vertimas).

Visgi toks supratimas neteisingas dėl kelių priežasčių. Graikiškas žodis *entos*, kuris čia verčiamas „viduje“, turėjo būti išverstas „tarp, tarpe“ (Vine’s *Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*). Yra Biblijos vertimų, kuriuose ta klaida ištaisyta. [Pavyzdžiui, Lietuvos Biblijos draugijos 1999 metais išleistame vertime rašoma: „Fariziejų paklaustas, kada ateis Dievo karalystė, Jėzus paaiškino: „Dievo karalystė ateina nepastebimai. Ir niekas nepasakys: ‘Štai ji čia arba ten!’ Juk Dievo karalystė jau yra tarp jūsų“ (Lk 17,20–21).] Jėzus Kristus jokių būdu negalėjo fariziejams sakyti, jog Dievo karalystė yra jų širdyse ir protuose – juk jie norėjo jį nužudyti (Mt 12,14; Mk 3,6).

Iš tikrųjų Kristus čia pateikia neįprastą mintį: fariziejams nepakanka dvasingumo suprasti, kad jiems skelbiama Dievo karalystė (Mt 23,15–17). Pabrėždamas šį keistą dalyką, Kristus ir ištarė žodžius „Juk Dievo karalystė jau yra tarp jūsų“, turėdamas omenyje save patį. Fariziejų dvasinis aklumas neleido jiems pažinti Kristuje dieviškojo šios Karalystės Pasiuntinio. Taigi Kristus visai nekalbėjo fariziejams, kad Dievo karalystė yra jų širdyse. Iš tikrųjų jis norėjo parodyti dvasinį aklumą, kuris neleido jiems išvysti jame įsikūnijusios Karalystės.

Tokiu būdu ši Evangelijos pagal Luką vieta neduoda nė mažiausio pagrindo daryti išvadą, neva Dievo karalystė yra žmogaus širdyje.

Ar Bažnyčia yra Karalystė?

Kai kas mano, jog Dievo karalystė yra Bažnyčia. Nors tarp šių sąvokų yra šioks toks ryšys, tačiau jos nesutampa. Jėzus Kristus yra Bažnyčios galva (Ef 1,22), kuriai priklauso tikintieji, Dievo pašauktieji, turintys skelbti ateinančią Karalystę.

Kristus vadovauja Savo Bažnyčia. Vadinasi, Bažnyčia paklūsta jo valdymui. Galima pasakyti, jog Bažnyčia – ateinančios Dievo karalystės skelbėja. Arba, pasak Paties Jėzaus Kristaus palyginimo, Dievo karalystė panaši į mažytį garstyčios grūdėlį, kuris Kristui sugrįžus sudygs ir išaugo (Mt 13,31–32).

Tačiau Biblija niekada žodžio „karalystė“ neprilygino Bažnyčiai. Šiuo žodžiu Biblija visada apibūdina Dievo pranašaujamą pasaulinę valstybę.

Kaip mes „perkeliami į Karalystę“?

Laiške kolosiečiams (1,13) apie šventuosius pasakyta, jog jie jau perkelti „į savo mylimojo Sūnaus karalystę“. Ši mintis be konteksto gali būti suprasta klaidingai – neva krikščionys jau esą Dievo karalystėje. Tačiau visiškai akivaizdu, jog iš tiesų yra ne taip, nes Pirmame laiške korintiečiams (15,50) kalbama, kad „kūnas ir kraujas nepavaldės Dievo karalystės“.

Iš dalies tokia painiava gali atsirasti dėl to, kad žodis „karalystė“ (graik. *basileia*) turi dvi reikšmes – „karalystė“ tiesiogine prasme ir „karalystė, arba aukščiausioji valdžia, viešpatavimas“ (Vine's *Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words*).

Nurodytoje Laiško kolosiečiams vietoje kalbama apie tai, kad krikščionys aukščiausią valdžią ir Dievo viešpatavimą pajunta tuoj po savo atsivertimo. *The New International Version Study Bible* aiškinama, jog šiame teiginyje „žodis *karalystė* reiškia ne teritoriją, o valdžią ir karaliavimą. Šio pasakymo prasmė ta, kad krikščionys valdomi nebe tamsos ir blogio, o maloningos Dievo Sūnaus valdžios“.

Visais kitais atvejais žodis *basileia* vartojamas „Dievo karalystės“ reikšme, turint omenyje tikrąjį viešpatavimą žemėje, kurį Kristus gaus po savo sugrįžimo (Mt 6,33; Apr 11,15). Būdami būsimosios Karalystės „Dievo pavaldėtojai“ (Rom 8,15–17; Mt 25,34; Apr 20,4.6), krikščionys jau dabar paklūsta tos Karalystės valdžiai ir viešpatystei, nors dar nėra jos gyventojai.

Ateinančios Karalystės valdovas Jėzus Kristus jau dabar yra krikščionių Mokytojas ir Viešpats (Fil 2,9–11). Dievas vadovauja gyvenimui tų atsivertusių krikščionių, kurie savanoriškai paklūsta jam ir jo įstatymams. Jie pripažįsta Dievo *basileia*, tai yra jo karališkąją valdžią ir viešpatystę. Kiekvienas jų asmeniškai yra dalis Bažnyčios, tai yra Kristaus Kūno, kuri taip pat paklūsta Dievo valdžiai. Be to, Bažnyčia kaip kolektyvinis organizmas laukia būsimo Dievo viešpatavimo žemėje, kai jo *basileia* bus galutinai įkurta.

Kontekstas, kuriame yra pirmo skyriaus trylikta Laiško kolosiečiams eilutė, taip pat padeda geriau suprasti jos mintį. Devinta eilutė prasideda aprašymu tų prašymų, kuriuos Paulius ir Timotiejus tolygiai įterpdavo į savo maldas. Jie dėkojo Dievui, kad jis juos ir kitus krikščionis pripažino „tinkamus pavaldėti šventųjų dalį šviesoje“ (12 eil.).

Šis pavaldėjimas, tai yra amžinasis gyvenimas, nebus suteiktas, kol nesugrįš Kristus (1 Kor 15,50–52; Rom 8,17). Štai kodėl Dievą mylinčiuosius Biblija vadina Karalystės pavaldėtojais (Jok 2,5).

Pirmo skyriaus trylikta Laiško kolosiečiams eilutė tęsia tą pačią temą ir priduria, jog nusipelnę „pavaldėti šventųjų dalį šviesoje“ buvo išvaduoti iš tamsybių valdžios ir „perkelti“ į Dievo karalystę.

Būdami tikintys, atsivertę mes taip pat išsirenkame kitokią valdžią. Šiuo metu tampame ištikimi Dievo karalystei, nors ji galutinai ir neatėjo.

Antrame laiške korintiečiams (5,20) Paulius tą pačią mintį pateikia kitu palyginimu. Čia jis mus pavadina „pasiuntiniais“. Pasiuntinys yra Karalystės arba kitos valstybės atstovas, tačiau pats gyvena ne tėvynėje, o kitoje šalyje. Lygiai taip krikščionys yra Dievo karalystės pasiuntiniai ir atstovauja jos gyvenimo būdai šio amžiaus žemiškajame gyvenime. Mes dar nesame Dievo karalystėje.

Ką reiškia žodžiai apie tai, kad Karalystė „prisiartino“?

Skelbdamas Dievo karalystę, Jėzus pasakė, jog ji „prisiartino“ ir kvietė mus atgailauti ir patikėti gerąja naujiena apie Karalystę (Mk 1,14–15; Mt 4,17). Graikiškas žodis *engizo* paraidžiui reiškia „pritraukti, priartinti, pristumti“ ir vartojamas būtent tokia prasme. Jis nereiškia kokio nors reiškinio, įvykio atėjimo ar prasidėjimo. Šis žodis reiškia tiktai prisiartinimą.

Dauguma Biblijos vertimų šį žodį būtent taip ir aiškina, kad skaitytojams būtų suprantama, jog kalbama ne apie Dievo karalystės atėjimą, o apie jos priartėjimą.

Jėzaus žodžiai buvo skirti paskelbti Dievo karalystę, ir kad jis pats joje viešpataus. Šia prasme Karalystė iš tiesų buvo labai arti jo klausytojų, nors ta tiesiogine žodžio prasme, kuria Dievas atvėrė Danieliui, dar neatėjo.

Karalystės skelbimą Jėzus įsamenino savimi. Jis buvo šios šalies Viešpats ir Karalius. Jis atstovavo tam, kurio dėka žmonija gaus galimybę įeiti į Karalystę.

Įšgirdę jo skelbimą, žmonės turėjo atgailauti, patikėti jiems atnešta gerąja naujiena ir pasikeisti taip, kad jų gyvenimas liudytų tikėjimą ir ištikimybę Dievui.

Dvasinės tamsos karalystės valdovas

Tenka apgailestauti, jog mes negyvename Dievo karalystėje. Dievo karalystė „ne iš šio pasaulio“, kaip pasakė Jėzus Kristus (Jn 18,36). Liūdna, bet tenka pripažinti, kad šiuo metu pasaulį valdo kita būtybė – velnias, Šėtonas.

Apaštalas Paulius aprašė dvasios aklumą, kuris temdo pasaulį, ir nurodė jo šaltinį: „Jeigu mūsų Evangelija tebėra paslėpta, tai ji paslėpta vien einantiems į pražūtį, netikintiesiems, kuriems šio pasaulio dievaitis apakino protus, kad jie neišvystų Dievo atvaizdo – Kristaus šlovės Evangelijos šviesos“ (2 Kor 4,3–4).

Kas gi yra šio amžiaus pasaulio dievaitis? Ne kas kitas kaip Šėtonas, didis, bet puolęs angelas (Ez 28,14–17). Jis ir yra tikrasis šio pasaulio valdovas. Jėzus Kristus būtent tai ir turėjo omenyje pranašaudamas, jog „šio pasaulio kunigaikštis bus išmestas laukan“ (Jn 12,31).

Nors mes Šėtono matyti negalime, jo įtakos viso pasaulio gyvenimui paneigti neįmanoma. Tai suprasdamas, Paulius kalbėjo Efezo bažnyčios nariams: „Ir jūs buvote mirę savo nusikaltimais ir nuodėmėmis, kuriuose kadaise gyvenote, laikydamiesi šio pasaulio papročių, pakludami kunigaikščiui, viešpataujančiam ore, dvasiai, veikiančiai neklusnumo vaikuose“ (Ef 2, 1–2).

Velnio įtaka aiškinama tai, kad iki atsivertimo: „...ir mes visi gyvenome, sekdami savo kūno geismais, vykdydami kūno ir minčių troškimus, ir iš prigimties buvome rūstybės vaikai kaip ir kiti“ (3 eil.).

Šėtonas dvasiškai veikia žmoniją, kad ji nepripažintų Dievo ir Dievo įstatymo. Šėtono įtakoje „kūno rūpesčiai priešiški Dievui; jie nepaklūsta Dievo įstatymui ir net negali paklusti“ (Rom 8,7).

Atskirtas nuo Dievo žmogus pradeda eiti savo keliu, o šis veda į nusivylimą ir tragedijas. „Žmogui jo kelias gali atrodyti teisingas, bet galų gale jis nuveda į mirtį“ (Pat 14,12; 16,25).

Šėtono įtaka tokia didžiulė, kad jis „suvedžiodavo visą pasaulį“ (Apr 12,9). „...visas pasaulis piktojo pavergtas“ (1 Jn 5,19). Šėtono įtakoje žmonija atmetė Dievo apreiškimą ir atsisakė jo vadovavimo, todėl savo visuomenę ir civilizaciją kūrė ant klaidingo pamato.

Kai sugrįš Jėzus Kristus, pasaulio Karalystė taps „mūsų Viešpaties ir jo Mesijo karalyste, ir jis karaliaus per amžių amžius!“ (Apr 11,15). Šėtono pasaulis, grįstas melu, gundymu ir apgavyste, žlugs, o jo vietoje iškils tiesos ir šviesos Karalystė.